

че наспроти тѣхъ на Д. Чинтуловъ е липсувало нѣщо. Въ всѣки случай талантъ не му е липсувалъ, макаръ че е много смѣло да се сравнява той съ тѣхъ. Изглежда обаче, че Д. Чинтуловъ е билъ лишенъ отъ онзи еднакво същественъ за художественото творчество елементъ, какъто е волята, упоритата, несъкрушимата творческа воля, която побъждава всички вънкашни и вътрѣшни прѣчки. Талантътъ въ еднаква степенъ е творческа, изобразително-изразителна сила и въ сжщото врѣме упорита воля. Безъ воля за трудъ и борба талантътъ угасва. Струва ми се, тъкмо това е липсувало на Д. Чинтуловъ и затова дѣлото му е останало толкова малко по обемъ, а по културно въздѣйствие далечъ отстъпва задъ оноа на нѣкои негови съвременници. Все пакъ това въздѣйствие е исторически фактъ, макаръ съ по-скромно значение. Писанитѣ на Д. Чинтуловъ разпространявани широко чрѣзъ прѣписване, пѣяни по домова и въ общество, сж култивирали въ нѣколко поколения любовъ къмъ свѣтлината и истината и сж подигали духа за подвигъ въ името на българска свобода и човѣшко право.
